Ч. 85. Неділя 18 цьвітня (1 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (кріи неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Справа ческо-німецкої угоди. — Урядова Росия о посередництві у війні з Японією. — З поля війни).

Засїданя палати послів сходять вже на справдїшну комедию, на котрій можна навіть добре усьміяти ся, як ось було на вчерашнім засїданю. По звичайнім відчитуваню вплывів і по поіменних голосованях домагав ся пос. Пахер прискореня новелї промисловоі. Президент Феттер заявив, що предложить то жаданє мініістрови торговлї. — Пос. Кльофач жалував ся, що предсїдатель комісиі для нагани Беркє не трактував поважно справи межи Штайнвендером а Хоцом. — Пос. Бржезновский знов підчас своєі бесїди жалував ся на то, що на лавах правительства нема нікого. Віцепрезидент Кайзер завізвав тодї бесїдника, щоби держав ся предмету. На то Бржезновский: „Отже буду говорити до Єго Екселенциі параґрафу 14-го. Високий параґрафе 14! (В палатї настає загальний сьміх). Понаяк Єго Екселенция параґраф 14-тий розуміє також по чески, то буду говорити по чески.... О 5-тій годині закрито засїданє, а слїдуюче назначено на понедїлок.

О скілько можна судити з німецких часописий, то справа ческо-німецкої угоди знову розбила ся і посередництво Кола польского не помогло нїчого. Чехи домагали ся признаня фактичного стану внутрішного ческого язика служебового в Чехії і формальної заяви правительства, та приреченя, що будуть основані два університети, ческий і німецкий на Мораві в пізнїйшім реченци або через вставлене малої суму до буджету на вступні роботи, або в дорозї цісарского розпорядженя, забезпечуючого основане тих шкіл. Президия Кола польского — як доносить о тім „N. fr. Presse“ — предложила то жаданє президентови міністрів д-рови Керберови, а той заявив, що на основі тих предложень не хоче піднати ся посередництва, бо Німцї тих предложень не хотять приняти. Порозуміне що до тих жадань мусїло би настати межи Чехами а Німцями і аж тодї правительство могло би брати участь в посередництві.

Наконець голос урядової Росиї вияснив цїлу справу посередництва якихсь заграничних держав у віинї межи Росиєю а Японією. „Правительственний Вестнік“ оголосив окружник міністерства справ заграничних до заступників Росиї при заграничних дворах з дня 27 цьвітня: „В виду того, що в послїднім часї праса заграничнa ширить уперто чутку, що у кількох правительств настала гадка піднати ся мирового посередництва в цїли скоршого закінченя росийско-японьского конфлїкту і що навіть появили ся телєґрами, доносячі, що царске правительство одержало внесенє в сїй справі, єсьмо уповажнені заперечити рішучо всї ті вісти. Росия не бажала війни і зробила все, щоби запутанини, які настали на далекім Всходї, залагодити в мирній дорозї. Скоро однакож зрадливий напад Японців змусив єі взяти ся до оружия, не могло би в теперішній хвили прийти до ніякого посередництва, анї також царске правительство не позволить ніякій державі мішати ся підчас укладаня условий при закінченю війни“. — „Не так страшно, як написано“, можна би сказати на сей окружник; могли другі держави позволити на то, щоби Росия мішала ся, то позволить і Росия, щоби до неі мішали ся. Так вже бувало.

Росийска аґентия телєґрафічна подає тепер обширний звіт про послїдний атак владивостоцкої ескадри на японьскі кораблї. Участь в тім атаку брали кораблї „Росия“, „Ґромобой“, „Баґатир“ і „Рюрік“ під командою Єссена. В самім порті в Ґензані затопили Росияни лиш малий японьский пароход Ґойомару. Більшої ваги було затоплене японьского парохода „Кіншіумару“. Пароход той, як вже звістно, віз для Японців поживу і вуголь і мав досить велику залогу та чотири пушки. Около 11 год. спостережено на мори японьский пароход, місточи 4000 тон. Пароход взяв росийскі кораблї за японьскі і сиґналізував їм: „Веземо вуголь

---

2)

КРІПОСТИ МАМОНИ

або

як і де ховають нині люди свої гроші.

(Культурно-технічна розвідка. Написав К. В.).

(Дальше).

Щоби гостеви зробити ще більшу несподїванку, подає єму касиер малу пачку завинену в сїрий папір і питає, яку вартість може мати тота пачка. Гість бере пачку до рук, важить єі, оглядає, вгадує сяк і так і остаточно довідує ся, що в тій пачці містить ся лиш мала дрібничка, бо „лиш 4,000.000 долярів (20 мілїонів корон) самими банкнотами по 10 тисячів долярів“. — На столї стоять два мішочки. Вічливий урядник каже гостеви підняти один, той менший. Гість піднесить. Мішочок важить 20 фунтів а в нім не богато, бо лиш 250 подвійних іґлів (орлів) або золотих монет по двайцять долярів! Урядник лиш усьміхає ся і каже здивованому гостеви піднести ще той другий, мало що більший мішочок. Гість пробує, але не може піднести мішочка, бо той „мішочок“ важить таки за добрий міх; він важить „лиш 80 фунтів“ і містить в собі 20.000 долярів самими іґлями або монетами по десять долярів. Диво та й годі!

Але гроші, отже також і вибивані гроші, то майже лиш сама назва в урядї скарбовім, бо звідтам виходять що дня мілїони а мілїони металевих і паперових гроший через руки урядників, подібно як в склепі товари через руки купецких помічників. Від тої хвилї, коли золото в штабах доставлять до т. зв. „Essay-Office“ або „уряду пробного“, аж до хвилї, коли монети або паперові гроші виходять з під машини та вандрують або в сьвіт або назад під замок, мусять гроші переходити довгий ряд чекової і контрачекової контролї, котра працює так точно, як колїсцята в годиннику і не допускає до того, щоби пропала хоч би найменша сума; длятого річ просто не можлива, щоби не викрито зараз хоч би якоїсь найменшої дефравдациї.

Вибитий запас золота перечисляють лиш тодї, коли настає зміна президента держави, або коли зміняє ся скарбник. А що скарбник одвічає за весь запас золота в готівці перед правительством, то й при відходї треба штука за штукою перечисляти всї вибиті гроші, робота, котрою займають ся майже цїлий місяць всї урядники призначені до перечисленя гроший. Готівка мусить що до цента годити ся з рахунками і так доси завсїгди бувало. Аж тодї новий скарбник переймає свій уряд і виставляє свому уступаючому товаришеви квіт на перепяту суму. Тодї бувшому скарбникови звертають назад єго кавцию і він може вже спокійно і з чистою совістию вернути до приватного житя. Новий скарбник а так само всї висші підурядники мусять складати кавцию, але клерки (писарі і вся служба), через котрих руки переходять всї гроші, суть вільні від кавциї. За них одвічає скарбник; він при тім не потребує побоювати ся якоїсь шкоди, бо згадана повисше контроля чекова працює знаменито.

Другі американьскі банки старали ся ще й в иньший спосіб забезпечити приступ до тресору, але остаточно всї тоті способи показали ся непрактичні. Роблено н. пр. так, що в дверї від тресору, котрі в серединї мають порожне місце, заповнене материялом безпечним від огню, напускано ще троячих ґазів. Коли би якийсь вломник провертів дверї, то виходячі з них ґази могли би єго запаморочити або таки й отроіти. В иньших банках зроблено знов сїтку з грубого дроту, котра мала ловити злочинця. Коли би злодїй отворив дверї і увійшов до середини, то мусїв ступати на підойму від машинериї, котра в тій хвили, коли він лиш станув на підойму, спускала на него в миг ока сїтку, котра єго замикала зі всїх боків так, що він не міг рушити ся.

Звістний американьский богач, Вандербільт казав був в 1885 р. зробити собі для свого приватного майна таку касу, котру тодї уважано за найбезпечнїйшу; она була викована в скалї і складала ся лиш з каменя і залїза та мала 40 стіп довготи а 32 стопи ширини. До тої каси входило ся чотирма дверми, зробленими одні за другими а кожді дверї мали панцир із сталї та важили по 82 сотнарів і мали як найлїпші замки. Нинї навіть і скали хоч би й на сто метрів не уважають ся за

для вас“. Коли же командант спостеріг свою похибку, хотів утікати, але російскі кораблї змусили его стояти. На покладї его знайдено 4 пушки 47-мілїметрового калїбру. З початку не видко було на покладї нікого, аж пізнїйше в замкненій каютї знайдено 6 офіцерів, котрі піддали ся без опору і їх перевезено на корабель „Росия“. 130 вояків не хотїло піддати ся. Контрадмірал приказав тодї, щоби они вийшли з корабля; Японцї однак не послухали того і зачали стріляти до російских моряків. Корабель затоплено опісля за помочию механїчної міни і кілька вистрілів арматних. Японцї стріляли до послїдної хвилї і перестали аж тодї, коли вода їх зовсїм залила.

Новинки.

Львів дня 30-го цьвітня 1904.

— **Затверджені вибори.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Ів. Крупиньского ц. к. нотаря в Болехові на маршалка повітового і о. Ін. Заремби римо-кат. пароха в Долинї на заступника маршалка ради повітової в Долинї.

— **З „Народної Гостинницї“.** Рада надзираюча т-а „Народна Гостинниця“ у Львові іменувала на послїднім своїм засїданю директорами сего товариства пп. дра Григория Величка і Александра Дениса Сембратовича. — При тій нагодї повідомляємо, що оден удїл виносить 20 К і 2 К вписового. Рівнож принимає товариство вкладки щадничі і опроцентовує їх по 5 прц. від ста. О численне приступлене в члени як і льоковане своїх ощадностий в нашій щадници просимо тим більше, що се нове підприємство дає цїлковиту поруку, а заразом стелить нові дороги нашому економічному розвоєви. Всякі письма і гроші просимо слати під адресою: „Народна Гостинниця“, Львів, Ринок ч. 36.

— **Для погорільців Бучача.** З Відня доносять: Міністерство зелїзниць в порозуміню з зелїзничою дирекциєю в Станиславові велїло доставити до Бучача тягарові вози, аби погорільцї могли в нїм ночувати.

— **З львівского „Сокола“.** Комісия для оцїнки і винагороди надісланих на конкурс проектів на мундур „Сокола“, зложена з проф. Алиськевича, проф. дра М. Коцюби і проф. В. Шухевича, відбула дня 23 цьвітня с. р. засїданє і заявила, що предложених 3 проектів під кличами: „В здоровім тїлї сильний дух“, „Гаразд“ і „Сплїндера“ не може нагородити жадною з призначених 3-ох премій (100 К, 60 К і 40 К), натомість була би за тим, щоби проектодавцї подали кошти виготовленя своїх проектів та щоби Тов-о „Сокіл“ звернуло їм ті кошти. Старшина „Сокола“ просить отже проектодавцїв, щоби листовно подали рахунки понесених коштів.

— **Огнї.** З Росиї доносять, що сими днями погоріло там місто Витебск. Згоріло 200 домів переважно убогого населеня. Шкода виносить пів мілїона рублїв. Погорільцї живуть під голим небом. — Коло міста Калуги, також в Росиї, згоріло цїле село Мосальск. Шкода виносить звиж пів мілїона рублїв. — На Угорщинї в селї Бавай, в часї пожару, підчас котрого згоріло 9 домів і кілька будинків, спалило ся 11 осіб, а богато попарило ся. Огонь вибух в ночи.

— **Легкий заробок.** В однїй з анґлїйских часописий було раз таке оголошенє: „Хто пришле нам доляра, того научимо, в який спосіб може легко заробити 25 долярів на день“. Під оголошенєм було подане імя „компанїї“. І що думаєте? Многі люде писали листи до сеї „компанїї“ і посилали їх враз з долярами. „Компанїя“ ховала гроші до кишенї, а їм відписувала так: „Поважаний Пане! Дайте оголошенє до ґазет таке, як маємо ми, а коли знайдете кождого дня 25 дурнїв, що вам повірять, то заробите що дня в легкий спосіб 25 долярів“. Люди дїставши такі листи, ховали їх мовчки до кишенї та кляли „компанїю“, котра тимчасом робила дальше інтереси.

— **Товариство „Труд“**, жіноча промислова спілка у Львові, одержало від маґістрату концесию на отворенє моднярскої школи.

— **Читальня „Просьвіти“** в середмістю у Львові уряджує завтра т. є. 1 мая сьвяченє для членів і запрошує до ласкавої участи прихильників того товариства. Початок о год. ½6 вечером.

— **Читальня „Просьвіти“ у Львові** на Жовківскім передмістю устроює в недїлю дня 8. мая о 6. год. вечером в великій сали Zdrowia при ул. св. Мартина ч. 22 власними силами вечерок інавґурацийний з отсею проґрамою: 1) Вступне слово; 2) Лисенко: „Верховина“ і Людкевич: „Закувала зазуленька“, продукциї мішаного хору Читальнї; 3) Шевченко: „До Основяненка“, декламация; 4) Артимовский: а) Ангел ночі, б) Чорна хмара, соля і дует з опери „Запорожець за Дунаєм“ в супроводї фортепяну; 5) Лисенко: „Пісьнї народнї“, відсьпіває мішаний хор Читальнї; 6) Матюк: „Веснівка“, сольо сопранове в супроводї фортепяну; 7) Колесса: „Козаки в піснях народних“, відсьпіває мужеский хор Читальнї; 8) Федькович: „Довбуш“, декламация; 9) Лисенко: „Боже великий єдиний“, молитва, відсьпіває мішаний хор в супроводї фортепяну. — Цїна місць: крісла по 1 К, по 70 і по 40 с.; місця стоячі по 20 с. Добровільні датки для Читальнї приймає ся з подякою. Білети можна скорше набувати в хатї Читальнї (ул. Жовківска, ч. 59Б) що дня від год. 7. до 9½ вечером, або в склепі п. І. Чорнїя (ул. Жовківска, ч. 59А), а перед самим вечерком при касї від год. 4. Комунікация з середмістєм найдогіднїйша трамваєм кінним до стациї зелїзницї на Підзамчу.

— **Страйк різників в Чернівцях.** Черновецкий маґістрат в інтересї населеня видав розпорядженє, після якого мясо відповідно до своєї якости дїлить ся на два роди, при чім зазначив також відповідні місця для продажи мяса як першого, так і другого рода, управильнюючи при тім цїну мяса обох родів. Розпорядженє то увійшло в силу дня 26 с. м. Але коли дня 27 с. м. явила ся до різницї комісия для оглядин худоби і почала єї відповідно до маґістратского розпорядженя дїлити на два роди, то різники запротестували против того і вийшли із різницї, заявляючи, що не ріжуть анї одної худобини.

зовсїм безпечні від руки злодія вломника, іменно же не суть безпечні сподом. Якраз в скалах, хоч і з великим трудом, можна безпечнїйше і лекше підкопати ся попід землю, як в мягкій земли. Длятого хоч би то й на скалах було, уживають при будові великих тресорів всїляких можливих способів, щоби їх забезпечити від влому.

Всї тресори у великих банках будують в сподї під будинками так, що вже сама їх глубина не дозваляє підкопати ся під них. Поміст тресору будують тепер слїдуючим способом: На фундаментах будинку дають на метер грубу верству бетону т. є. цементу розробленого відповідно з дрібно потовченими камінчиками. Бетон твердне так, що з него робить ся нїби скалиста маса, котра навіть сильним сталевим знарядам ставить сильний опір. На бетон кладуть дві верстви шин а радше таких зелїз, яких тепер уживають часто при будові великих камениць а котрі в прорізї виглядають як подвійна буква T. Шини тоті укладають на перехрест одні на другі і то так, що межи ними лишає ся вільне місце на 7 центиметрів. Обі тоті верстви шин заливають цементом а на них дають знов верству бетону і наконець яко панцир сталеві плити, що творять дїйстний поміст тресору.

Стїни тресору роблять в подібний спосіб. По за звичайним муром з цегли роблять стїну з цементу, в котрий вкладають в два ряди скручені і закалені шини, але так, що шини одного ряду стоять проти місця межи шинами другого ряду. На ту стїну з цементу і шин приходить від середини сталевий панцир. Вашінґтоньский тресор збудований слїдуючим способом: Насамперед єсть зверха сталевий панцир а за ним стїна з великих ґранїтових каменів сполучених з собою найлїпшим цементом в одну камінну масу. На ту стїну приходять сталеві плити. Поза ними єсть вільне місце а за тим знов сталеві плити на другій ґранїтовій стїнї. То вільне місце в серединї засипане, як вже було сказано, сталевими кулями. Наконець на другій ґранїтовій стїнї єсть знов сталевий панцир. Цїла стїна разом з вільним місцем в серединї єсть на 3 метри і 60 центиметрів груба. Щоби перебити таку стїну тихонько і так, щоби того нїхто не видів, річ просто неможлива, се легко зрозуміти.

В подібний спосіб роблять ся і стелї тресорів, але склепінє в них мусить бути так сильне, щоби не завалило ся, хоч би на него звалив ся й цїлий будинок. Плити сталевого панцира прикручені тут за помочию сильних шруб, а цїле склепінє опирає ся ще иноді на сильних стовпах. Над тресором знаходить ся звичайно бюро скарбника або директора банку і лиш звідси єсть вхід до тресора. Ключі від тресора мають звичайно три урядники а то скарбник або директор банку, перший книговедець і перший касиер. Двері від тресору можна аж тодї отворити, коли кождий з них отворить замок. До замиканя крім часових замків, о котрих була вже бесїда, уживають ще т. зв. комбінацийних замків. Кождий з урядників, коли замикає двері, замикає ще й дїрку від ключа. При отвираню мусить кождий урядник окремо зложити на замку якесь слово, котре лиш він знає а тодї отворить ся єму дїрка від ключа. Коли би котрийсь з урядників дїстав і всї три ключі в свої руки, то все-таки не міг би отворити замку, бо не знав би всїх трох потрібних слів. Коли би же пробовав доти складати, доки би аж не зложив, то потребував би на то й цїлий місяць часу.

В тресорах стоять звичайно великі зелїзні шафи, збудовані в спосіб, як то вже було повисше сказано. Деякі банки віднаймають ті шафи поодиноким приватним людем, котрі складають тут свої гроші і цїнні папери та всїлякі дорогоцїнности. У великих державних банках стоять в тих сталевих коморах зелїзні скринки з готовими відчисленими грішми а гроші знов знаходять ся в мішочках. Тут лежать також поскладані подібно як дрова постемпльовані штаби золота і срібла. В сталевих коморах звичайно нема вікон анї отворів до впусканя воздуха; коли же суть, то зроблені так, що крізь них не можна би добути ся до середини.

В декотрих банках як н. пр. у француским банку в Парижи був ще до недавна такий звичай, що в сталевій коморі були в стїнах запущені зелїзні шафки, котрі на ніч замуровувано; так само замуровувано й двері від тресору а тодї за помочию відповідного приладу напускано до комори води аж під саму стелю. На другий день, коли посходили ся урядники, воду спускано иншим приладом до того і розбивано мури. Се мало забезпечувати тресор не лиш від огню але й від злодіїв. Ще в инших були такі прилади, уставлювані на ніч, що коли би там добув ся був якийсь злодій, то мусїв станути на прилад, котрий в тій хвили пускав з гори велику масу води, так, що злодій міг був навіть утопити ся. Нинї того вже не роблять і спускають ся лиш на силу стїн і замків та на добру сторожу.

Стереженє славного на весь сьвіт анґлїйского банку, котрим Анґлїйцї так гордять ся, як може нїякою иншою інституциєю, єсть дуже всестороннє і основне. Як кождий банк так і сей має свого дверника, що стереже головного входу. Той чоловік в лїбериї з ґальонами не стоїть там для паради, як би то комусь здавало ся. Дверник того банку мусить бути чоловіком великого росту і сильним, щоби, коли того потреба, міг когось добре схопити. Він мусить добре запамятувати собі людий, що приходять до банку і з него виходять. Він знає всїх урядників і всю службу та й тих, що по кілька разів на день приходять до банку, ба, він мусить мати навіть око детектива, щоби умів ся пізнати на злодїях. Дуже важне єсть его становище, коли в банку дадуть знак, що треба зараз замкнути входові двері.

Такий алярмовий знак зробив якось передтамтого року і в однім берлиньскім банку добру прислугу. Один з касиерів, що виплачував при касї від сторони подвіря, отворив був пачку банкнотів, в котрій було пятьсот тисячів марок банкнотами по тисяч. Виплативши

— **Ювилейний дар Лисенкови.** В „Кіевскій Старині“ в послідній книжці за місяць марець оголошено суму, зібрану на ювилейний дар Н. Лисенкови. Сума та виносить уже 6928 руб. 18 коп., із яких 1021 руб. 40 коп. призначено на видавництво Лисенкових творів, за 286 рублів куплено льоси, 5620 руб. 78 коп. призначено на закупно вілї, а крім того з других квот 214 руб. 49 коп. на музичну школу імени Н. В. Лисенка.

— **Із Станиславова** пишуть до „Руслана“: В першій четвертині сего року удало ся тутешним руским товариствам здійстнити свої давні змаганя що-до набутя власної хати і так заспокоїти пекучу потребу власного приюта, без котрого навіть їх єствоване було загрожене. І так товариство Руских Женщин набуло дім при ул. Біліньского з економічним забудованем за 22.000 К, Філїя Руского Товариства педаґоґічного каменицю одноповерхову і дім при ул. Пелеша ч. 7 і 9 за 31.000 К на поміщене Бурси педаґоґічної і селяньскої (вже від 1 мая с. р.), а вкінци рускиї „Банк звязковий“ набув партерову реальність з огородом при ул. Собіского ч. 28 від Розенберґової (давне військове касино) за 54.000 К. Ся послідна реальність має досить велику салю і може поміститн кілька наших товариств, що стоять осередком товариского і народного руху, для котрих знайти відповідне приміщене було річию прямо неможливою. Положене того дому в осередку улиць против міского огородця дуже вигідне і користне. Також і станиславівский „Сокіл“ запопадливо збирає складки на свій дім, як о тім сьвідчать викази жертв в часописях. В половині мая с. р. отвирає товариство „Руска Захоронка“ в винанятім домі під управою СС. Служебниць „Приют для дїтий“. Сї закупна можливо було перевести при ужитю всего від кількох літ призбираного і заощадженого капіталу всїх руских товариств, так по перенятю значнїйших довгів, що котрих сплата вимагати буде на довший час всеї напруги нашої жертволюбної інтелїґенциї з міста і околиці.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „З днем 1. мая с. р. зміняє ся дотеперішну назву стациї „Новосілцї шляхотскі“ лежачої на шляху Львів Іцкани на „Журавно-Новосілцї“.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 29 цьвітня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·75 до 8·90; жито 6·50 до 6·75; овес 5·75 до 6·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ріпак 9·25 до 9·50; льняника —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 9·25; вика 5·90 до 6·25; бобик 6·25 до 6·50; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо 140·— до 145·—; конюшина червона 50·— до 70·—; конюшина біла 55·— до 75·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 26·— до 30·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 30 цьвітня. Єго Вел. Цїсар приїхав тут на довший побут.

Берлин 30 цьвітня. Вчера вечером відійшла нова експедиция воєнна до Африки полуднево-західної. Виїхало 20 офіцирів, 18 підофіцирів і 114 вояків. Що до зміни команди нема ще рішеня.

Льондон 30 цьвітня. В россійских кругах войскових удержуєсь чутка, що ґен. Куропаткін в найблизшім часї буде іменований командантом як сухопутних так і морских воєнних сил на далекім Всходї, а то длятого, щоби воєнним операциям забезпечити одностайність.

Льондон 30 цьвітня. Коло острова Асколда видко було 10 японьских кораблїв і 6 торпедовців, котрі плили в сторону як до Владивостока.

Париж 30 цьвітня. „New York Herold“ (париске виданє) оголосив телеґраму із Сеуля, що Росияни уступаючи, підмінували якусь гористу передолину на полудни від Віджу і що міни експльодували в хвили, коли відділ японьскої піхоти туди переходив. Богато японьских вояків згинуло, богато єсть ранених.

Наґасакі 30 цьвітня. Забрані російскі кораблї приділено до японьскої маринарки. Рекурс против вироку морского суду відкинено.

Токіо 30 цьвітня. Командант японьскої фльотиллї, що дня 25 с. м. вплила на ріку Ялю, доносить, що коли один японьский торпедовець появив ся на висоті Йонґампо, артилерия російска з берега почала стріляти, але не вділяла нїчого. Дальше горі рікою російска артилерия почала була знов стріляти, але уступила ся взад під японьским огнем. Дня 26 цьвітня около 100 козаків почало стріляти до японьского торпедовця. Торпедовець відповів огнем а тоді Росияни сховали ся за горбок, лишивши богато ранених. По стороні японьскій не було ніяких страт. Того самого дня около 5 год. по полудни прийшло коло Анчуна знов до подібної стички, в котрій Японцї також не мали ніяких страт.

кільком людем, поставив пачку на стіл і відвернув ся на хвильку до зелїзної каси. З тої хвилї скористав якийсь злодій і вхопив пачку. На щастє касиєр спостеріг ся зараз, що пачка десь пропала і потиснув за головку від електричного приладу сиґналового. В тій хвили позамикано зараз всї входові двері. Злодій, видко, знав, що тепер не випустять нїкого з будинку, не зревідувавши єго і чим скорше підкинув банкноти на коритари, де їх і знайдено, коли на даний знак позамикано двері. Злодія, розуміє ся, не зловили.

Менше щасливий був минувшого року француский банк в Парижи. Всї власти і фахові люди, знатоки і вся француска праса хвалять ся здавен давна тим, що крадіж в пивницях тогож банку просто не можлива. Тимчасом якось в червни минувшого року пропав звідтам в білий день мішочок з грішми, в котрім було 200.000 франків золотом ваги около 80 кільо, а до того ще й 2000 франків яко окремий додаток, мов би на доказ, що злодії у всїх случаях уміють дати собі раду. В тім банку стоять відчислені гроші в менших мішочках по 2000 франків, а десять таких мішочків знов в однім, в котрім вже єсть 20.000 франків. По десять таких більших мішків стоять в сильних зелїзних скринях, котрих віка придержує кілька грубих зелїзних штаб і замикають сильні замки, такі, що й найвправнїйші вломники не можуть їм нїчого вдіяти. Крім того пивницї замикають на кілька дверий і суть добре стережені. Крадіж не могла стати ся иншим часом, лиш в білий день, коли там заєдно ходить яких двіста двигарів і урядників. Як тоті злодії могли вкрасти таку суму, се річ і доси не вияснена. Управа банку хотїла замовчати крадіж, щоби злодіїв можна було тихцем зловити. Але хтось з урядників, видко, виговорив ся о тім і справа дістала ся до ґазет. Від того часу, кажуть, щезло десь без слїду двох людий із служби банкової. Крадіж тота наробила була богато шуму в цїлім Парижи, а вже найбільше заінтересував ся нею весь сьвіт банковий і біржевий. Кождий хотїв би був довідати ся, в який спосіб пропали тоті гроші і де они поділи ся, але за злодіями й слїд пропав.

Банк сей обкрадають впрочім і що року на кількасот тисячів франків фальшивими банкнотами, а банк тихцем викуповує фальшиві банкноти, щоби не занепокоювати публики. Розуміє ся, що банк виловлює фальшівників, скоро впаде на їх слїд. Иноді крадуть також і при касах, де виплачує ся гроші. Злодії підглядають людий, що відбирають гроші при касї, підсувають ся до них, лазять за ними і остаточно обкрадають їх. Осторожні люди посилають длятого до банку лиш таких касових післанців, що знають ся добре на всїх злодійских штучках і не дадуть ся підійти. Послїдна велика крадіж у філії того банку стала ся була в місті Бордо перед кількома роками. Головний касиєр занятий був впорядковуванєм гроший, що поприносили були касові післанцї, коли до віконця при касї приступив якийсь дуже елеґантно убраний панок і о щось єго запитав. Касиєр встав і приступив до віконця, щоби з ним поговорити. Коли вернув назад на своє місце, побачив, що пропала пачка банкнотів, в котрій було 160 тисячів франків самими тисячками. Тих кілька хвиль було для злодія, чи злодіїв досить, щоби упорати ся з грішми. Зараз кинули ся всї урядники і служба, позамикано двері, але за злодієм і грішми і слїд пропав.

Із сего вже видко, як важна мусить бути служба такого дверника в банку. Скоро він дістане знак, мусить він не лиш зараз чим скорше двері замикати, але й мусить бути сильним чоловіком, щоби міг задержати злодія або й кількох, котрі хотїли би втїкати.

(Конець буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).